

Strýček Jarda a začarovaný ještěř

Převzato a upraveno z knihy Josefa Vágner „Kimuri“

Ahoj děti? Vzpomínáte si na strýčka Jardu? Toho, co si ho chtěl lev dát k večeři? Povím vám ještě jeden příběh, který se strýčkovi stal. Onoho horkého léta jel strýček zase na výlet. Tentokrát pro změnu do Afriky. Nechal se najmout, aby chytal zebry pro jednu zoologickou zahradu. Vybral si místo v liduprázdné divočině, nejbližší vesnice byla skoro dvacet kilometrů daleko. Kolem bylo zeber, že si mohl vybírat. Zatímco ostatní stavěli tábor, vyrazil strýček Jarda se svým hlavním stopařem Pangou hledat nejlepší zebry. Prochodili hezký kus stepi, až je začali bolet nohy. Rozhodli se, že pro dnešek to stačilo, a vrátili se k autu. Tam však strýčka Jardu čekalo překvapení. Přimo pod autem si hověla velká ještěrka, varan, a nemínila odejít. Strýčkovi ji bylo líto přejet, tak ji chytil za ocas, že ji odtáhne stranou. V té chvíli začalo divadlo, jaké ještě neviděl. „Bwana Jarda! Bwana Jarda!“ spustil jeho stopař. Bwana znamená „pane“. „Pust’te ho! To je ještěř nyoka! Pust’te ho!“ křičel stopař, skákal kolem a oči mu lezly z důlků. Jarda ještěra polekaně zahodil. Že by byl jedovatý? „Co, je jedovatý?“ zeptal se. Dostalo se mu překvapivé odpovědi: „Ne, ale je prokletý! Nosí strašnou smůlu! Dá se na to i umřít!“ Strýček Jarda jenom zakroutil hlavou, zasmál se a vykročil k autu. Sotva však došlápl, nohou mu projela strašná bolest. Šlápl přímo na velký trn akácie, který mu propíchl botu skrz. „Vidíš, to máš z toho, že jsi sáhl na nyoku!“ spustil zase stopař.

Strýček Jarda dostal horečku a týden nemohl chodit. Když konečně vylezl z postele a nasadil si na opuchlou nohu botu, měl z toho takovou radost, že se zapomněl podívat do druhé. V Africe platí: nikdy si nenasazuj botu, dokud se do ní nepodíváš. Mohlo by tam být nějaké zvířátko. A taky že bylo! Sotva strýček botu nasadil, dostal do palce ránu jako kladivem. Mrštíł botou do kouta a z ní vylezl velký černý štír. „Zatraceně, to je smůla,“ zaklel strýček a po jedné noze skákal pro lékárníčku. V té chvíli přiběhl stopař, který slyšel povyk. Ani nemusel nic říkat - zase ten ještěř. Štír naštěstí nebyl jedovatý. Když noha přestala bolet, rozhodl se Jarda, že pojedou zase hledat zebry. Nasedli do auta a neujeli ani dva kilometry, když se spustil prudký liják. Auto nemělo střechu, a tak strýček auto otočil a chtěl se vrátit do tábora, když vtom bum! Přední pneumatika se rozletěla na kousky! V lijáku běželi dva kilometry do tábora.

„Ten ještěř nás zabije oba! Musíš zajít za naším kouzelníkem, aby tě odčaroval!“ prohlásil stopař Panga rozhodně. Strýčkovi nezbylo, než se podřídít, protože o jeho nehodě s varanem se doslechli ostatní domorodci v táboře a odmítli s ním pracovat, aby se jim taky něco nestalo. Aby pravdu řekl, strýček se na setkání s kouzelníkem docela těšil. Jel tam hned příští den ráno. První šel jeho stopař. Za chvíli vyběhl ven a šklebil se, jako kdyby snědl citrón. „Bwana Jarda, rychle to polkni a moc to nekošťuj, ta jeho medicína, to je hrůza!“ a utekl do auta. Strýček opatrně odhrnul závěš do kouzelníkovy chatrče a vešel. Kouzelník si sedl naproti a milého strýčka okukoval ze všech stran. Strýček okukoval kouzelníka a za chvíli se oba rozesmáli. „Co si budeme o varanech vykládat my dva. Vždyť je to jenom pověra. Ty víš svoje, já vím svoje, ale našim lidem tu pověru stejně nevysvětlíme. Na, dej si radši tuhle medicínu,“ prohlásil kouzelník a vytáhl odkudsi láhev jistého známého pití černé barvy s bublinkami. Přece tu nebudu dělat reklamu:-)

Tak co? Věříte na pověry? Díváte se bokem, když běží černá kočka? Vyhýbáte se po cestě do školy puklým dlaždičkám, protože to nosí smůlu? Kdepak, na to nevěřte. Pán Bůh je vládcem tohoto světa a pečuje o vše, co tady je. A hlavně o nás. Vždyť sám říká: „Podívejte se na polní kvítí, jak je oblečené. A když se tak stará o polní květiny, o co víc se stará o nás, kteří jsme jeho dětmi. Tak nezapomínejte, že všechny věci má ve své moci Pán Bůh a že to on nás chrání, aby se nám něco zlého nestalo.